

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1554/2021
15.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Бисерке Живановић, Споменке Зарић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Зечевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Стан“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Горан Станивуковић, адвокат из ..., ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3450/20 од 03.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3450/20 од 03.03.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3450/20 од 03.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П1 67/16 од 06.10.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено је да је тужилац претрпео злостављање на раду код туженог од стране бившег директора туженог ББ, тако што је без основаног разлога, дана 21.05.2013. године био подвргнут унутрашњој контроли провере злоупотребе права на коришћење боловања, као и зато што му је решењем туженог бр. .. од 23.07.2013. године незаконито отказан уговор о раду, а решењем туженог бр. .. од 16.08.2013. године тужилац је незаконито упућен на плаћено одсуство, а од стране бившег директора ВВ, на тај начин што му противзаконито није исплаћен део регреса за коришћење годишњег одмора за 2012. годину, као и зато што му крајем 2011. године и у току 2012. године нису давани радни задаци у складу са његовом стручном спремом и радним способностима и противзаконито му је обустављена исплата 2/3 зараде за месец фебруар 2013. године. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади нематеријалну штету услед претрпљених душевних болова због повреде права личности, достојанства, части и угледа у износу од 200.000,00 динара са законском затезном каматом од 06.10.2020. године до исплате, а ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у

износу од 426.750,00 динара, са затезном каматом од дана извршности до исплате. Тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси.

Допунским решењем Вишег суда у Новом Саду од 28.10.2020. године тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка поред досуђеног износа, исплати износ од 19.000,00 динара, са затезном каматом од дана извршности решења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3450/20 од 03.03.2021. године, одбијене су жалбе туженог и тужиоца и потврђена је пресуда Вишег суда у Новом Саду П1 67/16 од 06.10.2020. године и допунско решење истог суда од 28.10.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначења судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. ЗПП у овом случају нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначењем судске праксе и новим тумачењем права у погледу примене члана 6. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, бр. 36/10), којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5, у вези са чланом 441. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, бр. 36/2010), спор због злостављања на раду или у вези са радом је радни спор. Ставом 5. истог члана прописана је сходна примена Закона о парничном поступку у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у

вези са радом, уколико Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила.

Законом о спречавању злостављања на раду није предвиђено да је у овој врсти спорова ревизија увек дозвољена, а одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.11.2019. године и преиначена 24.08.2020. године. Побижана вредност предмета спора је 200.000,00 динара. Првостепена пресуда је донета 06.10.2020. године, а допунско решење о трошковима поступка је донето 28.10.2020. године. Другостепена пресуда донета је 03.03.2021. године.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**